

[Breckmann]

mokratiet. Der ligger dog en historisk ironi i, at SF, der skylder den russiske invasion i og besættelse af Ungarn sin nuværende eksistens, netop har brugt et ungarsk forslag i FN som påskud for at stille denne forespørgsel.

Ellers kan jeg bekendtgøre, at en vælgerundersøgelse på Færøerne i efteråret beviste, at et flertal af Færøernes befolkning bifalder tilstedeværelsen af NATO-stationen på Færøerne, mens et overvældende flertal ønsker en vestlig forsvarsalliance. Mine synspunkter i dag er derfor i tråd med et færøsk folkeønske.

Det danske socialdemokrati har ved ikke at falde for den ekstremistiske fristelse vist et politisk mod og en modenhed, som engang karakteriserede dette parti i dets forsvarspolitik, men fristelsen forbliver dog stærk og er en naturlig følge af dette partis stadige drift mod venstre. Storbritanniens Labour går ind for ensidig vestlig atomafvæbning, og nogle af Vesteuropas socialistiske partier har modsat sig opstilling af nye raketter, som var NATOs forsinkede svar på Sovjets snigende optrapning af sin kernevåbenstyrke, mens vi i Vesten sov i ly af afspændingens illusion.

Det forud så jordbundne danske socialdemokrati, engang indbegrebet af en værdibestemt forsvarsholdning, tegnes nu udenrigspolitisk af politikere i hr. Lasse Budtz' vægklasse, mens ledelsen af partiet fortvivlet prøver at holde fast på dets vælgere, der til enhver tid kan følge SF, hver gang dette overbyder med en eftergivende og pacifistisk politik. SF er jo socialdemokratiets nemesis. Socialdemokratiet har på sin kongres besluttet at arbejde aktivt for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit i freds-, krise- og krigstid – dette til trods for, at logikken slet ikke hænger sammen.

Vi ønsker alle sammen inderligt fred i verden, men vi sænker atomtærsklen ved at overdrage Sovjet sanktionsretten over NATOs forsvar. Atomvåben kan ikke bruges militært uden de mest grufulde følger. Men demokratiske lande kan ikke begynde en krig; vi kan kun forsvare os, hvis vi bliver angrebet. Sovjet kan heller ikke vinde en atomkrig, så længe vi har et troværdigt atomforsvar, og Sovjet vil derfor ikke begynde en atomkrig. Atomvåben kan ikke bruges militært, kun politisk. Sovjets bestræbelser går ud på at presse Vesteuropa politisk. Med de

nuværende militærprojekter har Vesten ikke et effektivt konventionelt forsvar, og derfor er det selvmord i en politisk erklæring på forhånd at afstå fra at bruge atomvåben, hvis Vesten bliver angrebet, også konventionelt, af Warszawapagten.

Rabiate socialistiske partier som SF og VS arbejder med alle midler for at fremme socialismen i verden. Men socialdemokratiets nylige tendens til at tale med kløftet tunge i forsvarsspørgsmål bekymrer os som tegn på en ideologisk vidtløftighed, der adskiller regeringsdygtige partier med et troværdigt program fra verdslige, mystiske trosretninger med en irrationel dødsangst. Denne angst gennemsyrrer de forskellige fredsbevægelser og udelukker den nødvendige koldblodighed, den sobre holdning og endda sund fornuft i forsvarsspørgsmål.

Den demokratiske troløshed, der præger den blotte tanke om at gå på akkord med NATOs samlede politik og lefle for rene socialistiske diktaturstater som Ungarn, DDR og Cuba, er dog sørgeligt nok i tråd med den socialistiske ryggesløshed i f.eks. spørgsmålet om Israels truede stilling i Mellemøsten. Også her har vi overværet vore socialisters tendens til at tage parti for PLO – og dets leder, Yassir Arafat – som Israels arbejderparti i sin grundlæggende realisme anser for en international terrororganisation på linje og i samarbejde med Libyens Gaddaffi og Sovjet.

Det må dog bedrøve at se det forhen så oprejste socialdemokrati her blive presset på grund af sine vælgers tendens til at omklamre SF ved mindste lejlighed, SF, dette ideologisk uægte afkom, men dog en naturlig konsekvens af driften mod venstre.

NATOs strategi må være sammenhængende. Dette forstod socialdemokratiet, dengang det indblandede Færøerne i NATO. Selvfølgelig er Vesten ude af stand til at forsvare sig konventionelt med to ugers reservelagre. Naturligvis kan vi ikke afskrive den atomparalyse, der har bevaret freden og ikke truet den i en hel menneskealder.

I SFs tilfælde er vi stadig vidne til et ønske om at sænke de demokratiske parader for ethvert forsøg fra de socialistiske lande på at svække de demokratiske livsværdier og Vestens økonomiske modstandskraft. SF er håbløst svagt i troen på de livsværdier, som vi skylder hele vor livsform, hele vor eksistens. Det glæder mig, at socialdemokratiet i